

Sygn. akt VI GC 1358/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 grudnia 2017 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni VI Wydział Gospodarczy, w składzie:

Przewodniczący:	SSR Justyna Supińska
Protokolant:	sekr. sąd. Dorota Moszyk

po rozpoznaniu w dniu 01 grudnia 2017 roku w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W.**

przeciwko **M. P.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego M. P. na rzecz powoda (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. kwotę 3 012,86 złotych (trzy tysiące dwanaście złotych osiemdziesiąt sześć groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 13 czerwca 2016 roku do dnia zapłaty;

II. w pozostałym zakresie oddala powództwo;

III. zasądza od powoda (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. na rzecz pozwanego M. P. kwotę 836,25 złotych (osiemset trzydzieści sześć złotych dwadzieścia pięć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VI GC 1358/17

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 13 czerwca 2016 roku powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. domagał się zasądzenia od pozwanego M. P. kwoty 9 785,42 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 02 czerwca 2011 roku poprzednik prawny powoda (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W. zawarł z pozwanym M. P. w ramach prowadzonej przez niego działalności gospodarczej pod firmą (...), umowę numer KOS\ (...), na podstawie której bank oddał do dyspozycji strony pozwanej środki pieniężne. W związku z niedotrzymaniem przez pozwanego warunków określonych w umowie bank wykorzystał przysługujące mu uprawnienie do wypowiedzenia umowy.

Powód wskazał także, że na skutek umowy przelewu wierzytelności zawartej w dniu 27 kwietnia 2015 roku wierzytelność objęta pozwem została przeniesiona na rzecz (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. i obejmowała ona: należność główną w kwocie 9 204,64 złotych oraz

skapitalizowane odsetki umowne wraz ze skapitalizowanymi odsetkami ustawowymi za opóźnienie w kwocie 580,78 złotych.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 01 lipca 2016 roku wydanym w sprawie o sygn. akt VI GNC 2769/16 referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Gdyni uwzględnił żądanie pozwu w całości.

W sprzeciwie od powyższego orzeczenia pozwany M. P. wniósł o oddalenie powództwa w całości ponosząc, że spłacił wierzytelność względem (...) Bank Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. poprzez wpłaty dokonywane na odrębny rachunek bankowy wskazany przez pracownika banku oraz podniósł zarzut przedawnienia roszczenia, wskazując, że z informacji uzyskanej od pracownika banku wynikało, iż umowa kredytu uległa rozwiązaniu z dniem 11 października 2013 roku.

W piśmie procesowym z datą w nagłówku „dnia 07 września 2017 roku” (k. 95-97 akt) pozwany wskazał, że przedmiotowe wypowiedzenie umowy kredytu nie może zostać uznane za skutecznie dokonane, gdyż oświadczenie to nie zostało pozwanemu nigdy doręczone. W takiej zaś sytuacji wpłaty, jakich po tym dniu dokonywał pozwany, były nieprawidłowo rozliczane, jako że nie powstało uprawnienie banku do naliczania odsetek karnych i wobec czego wartość kapitału pozostałego do spłaty jest niewątpliwie niższa niż wskazana w pozwie. Nadto pozwany wskazał, że nie został zawiadomiony o cesji wierzytelności i już po jej przelewie dokonywał jeszcze wpłat na rzecz poprzedniego wierzyciela.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 02 czerwca 2011 roku (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W. i M. P. jako przedsiębiorca prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...), zawarli umowę o kredyt złotowy obrotowy numer KOS\ (...).

Umowa została zawarta na okres od dnia 02 czerwca 2011 roku do dnia 01 czerwca 2015 roku.

Wysokość kredytu wynosiła 15 750 złotych.

Integralną część zawartej umowy stanowiły „Ogólne Warunki Umów w zakresie kredytowania działalności gospodarczej w G. Banku”, z których wynikało uprawnienie kredytodawcy do wypowiedzenia umowy w całości lub w części w sytuacji naruszenia przez kredytobiorcę obowiązków wynikających z zawartej umowy o kredyt obrotowy, w tym nieterminowego regulowania zobowiązań z tytułu spłaty rat kredytu.

umowa kredytowa – k. 12-14 akt, „Ogólne Warunki Umów w zakresie kredytowania działalności gospodarczej w G. Banku” – k. 15-16 akt

M. P. nie regulował terminowo zobowiązań związanych ze spłatą rat kredytu.

W okresie od marca 2013 roku do czerwca 2013 roku M. P. prowadził z pracownikiem (...) Bank Spółką Akcyjną z siedzibą w W. korespondencję elektroniczną w przedmiocie restrukturyzacji kredytu obrotowego udzielonego mu przez bank na podstawie umowy kredytu numer KOS\ (...). M. P. wskazał wówczas swój aktualny adres korespondencyjny, tj. w G. przy ulicy (...).

wydruk korespondencji mailowej wraz z załącznikami – k. 70-79v akt, zeznania pozwanego M. P. – protokół skrócony rozprawy z dnia 01 grudnia 2017 roku (zapis obrazu i dźwięku 00:02:34-00:13:30)

Na dzień 23 sierpnia 2013 roku wysokość wymagalnego kapitału z tytułu umowy kredytu wynosiła 8 712,86 złotych.

niesporne, a nadto: historia spłat – k. 101-114 akt

W okresie od lutego 2014 roku do kwietnia 2015 roku M. P. dokonał tytułem spłaty przedmiotowego kredytu ośmiu wpłat w łącznej kwocie 4 350 złotych (wpłata w dniu 03 lutego 2014 roku w kwocie 600 złotych, wpłata w dniu 03 marca 2014 roku w kwocie 600 złotych, wpłata w dniu 01 kwietnia 2014 roku w kwocie 600 złotych, wpłata w dniu 02 maja 2014 roku w kwocie 600 złotych, wpłata w dniu 02 czerwca 2014 roku w kwocie 600 złotych, wpłata w dniu

01 lipca 2014 roku w kwocie 600 złotych, wpłata w dniu 14 sierpnia 2014 roku w kwocie 600 złotych oraz wpłata w dniu 14 kwietnia 2015 roku w kwocie 150 złotych).

historia spłat – k. 101-114 akt, zeznania pozwanego M. P. – protokół skrócony rozprawy z dnia 01 grudnia 2017 roku (zapis obrazu i dźwięku 00:02:34-00:13:30)

W dniu 27 kwietnia 2015 roku (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W. zawarł z (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. umowę cesji wierzytelności, której przedmiotem była m. in. wierzytelność wobec M. P. wynikająca z umowy o kredyt obrotowy numer KOS\ (...).

umowa przelewu wierzytelności wraz z wyciągiem z elektronicznego załącznika – k. 21-24, 17 akt

W dniu 08 maja 2015 roku (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. sporządził zawiadomienie o cesji wierzytelności przysługującej (...) Bank Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. wobec M. P., wzywając go jednocześnie do zapłaty kwoty 9 971,06 złotych.

zawiadomienie o cesji – k. 11 akt

W dniu 10 czerwca 2016 roku (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. wystawił wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu numer (...), w który określono zadłużenie pozwanego M. P. na kwotę 9 785,42 złotych, w tym kwota 9 204,64 złotych tytułem kapitału i kwota 580,78 złotych tytułem odsetek.

wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego – k. 10 akt

W okresie od maja 2015 roku do października 2016 roku M. P. dokonał tytułem spłaty przedmiotowego kredytu ośmiu wpłat w łącznej kwocie 1 350 złotych. Wpłaty te zostały dokonane na rachunek wskazany przez (...) Bank Spółkę Akcyjną z siedzibą w W., po czym bank przekazał je nabywcy wierzytelności (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W..

historia spłat – k. 101-114 akt, pismo – k. 112-113 akt, potwierdzenia przelewów – k. 114-121 akt, zeznania pozwanego M. P. – protokół skrócony rozprawy z dnia 01 grudnia 2017 roku (zapis obrazu i dźwięku 00:02:34-00:13:30)

Sąd zważył, co następuje:

Ustalając stan faktyczny będący podstawą rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie Sąd uwzględnił oświadczenia stron, w zakresie w jakim nie były one kwestionowane przez drugą stronę.

Sąd oparł się nadto na dowodach z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy. Dokumenty zebrane w sprawie Sąd uznał za wiarygodne, albowiem ich prawdziwość i autentyczność nie była kwestionowana przez żadną ze stron, jak również Sąd nie znalazł podstaw do podważenia ich wartości i mocy dowodowej. Pozostałe dokumenty dołączone do akt nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia, gdyż nie wnosiły do sprawy nowych i istotnych okoliczności.

Sąd uwzględnił także zeznania pozwanego M. P. uznając je za wiarygodne w zakresie, w jakim pozwany wskazywał na okoliczność nie otrzymania oświadczenia o wypowiedzeniu kredytu i zawiadomienia o cesji wierzytelności, a także co do okoliczności dokonywania wpłat aż do 2016 roku tytułem spłaty zadłużenia, znajduje to bowiem potwierdzenie w przedłożonej przez pozwanego historii rachunku kredytowego.

W ocenie Sądu powództwo zasługiwało jedynie na częściowe uwzględnienie.

W niniejszej sprawie powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. domagał się zasądzenia od pozwanego M. P. kwoty 9 785,42 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty, w tym kwoty 9 204,64 złotych tytułem należności głównej oraz kwoty 580,78 złotych tytułem skapitalizowanych odsetek umownych wraz ze skapitalizowanymi

odsetkami ustawowymi za opóźnienie w spełnieniu świadczenia, swoje roszczenie wywodząc z umowy kredytu łączącej pozwanego z poprzednikiem prawnym powoda (...) Bank Spółką Akcyjną z siedzibą w W..

Pozwany M. P. zarzucił, że roszczenie powoda nie jest zasadne, bowiem dokonywał on wpłat na poczet zadłużenia względem poprzedniego wierzyciela (...) Bank Spółki Akcyjnej z siedzibą w W., które nie zostały uwzględnione w rozliczeniach pozwanego. Podniósł także, że wypowiedzenie umowy kredytowej przez bank nie było skuteczne, gdyż nie zostało mu doręczone na wskazany przez niego adres korespondencyjny, stąd jego wpłaty nie były prawidłowo zaliczane na odsetki karne i koszty windykacji. Pozwany podniósł także zarzut przedawnienia roszczenia.

Oceniając zasadność roszczenia dochodzonego pozwem przypomnieć należy, że zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne, a według treści art. 232 k.p.c. strona w postępowaniu sądowym zobowiązana jest wskazywać fakty oraz dowody na potwierdzenie swoich twierdzeń. Wskazać także należy, że zgodnie z obowiązującą w postępowaniu cywilnym zasadą kontrydiktoryjności Sąd nie ma obowiązku zarządzania dochodzenia w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 17 grudnia 1996 roku, sygn. akt I CKU 45/96). Dopuszczenie dowodu z urzędu jest co do zasady prawem, a nie obowiązkiem Sądu. W związku z powyższym, jeżeli materiał dowodowy zgromadzony przez strony nie daje podstawy do dokonania odpowiednich ustaleń faktycznych Sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z nieudowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów.

Wobec powyższego, w myśl art. 6 k.c. oraz art. 232 k.p.c., to strona powodowa była zobowiązana wskazać dowody dla stwierdzenia faktu istnienia wierzytelności będącej przedmiotem umowy cesji zawartej z (...) Bank Spółką Akcyjną z siedzibą w W. i jej wysokości, tj. dowody pozwalające zweryfikować prawidłowość wysokości dochodzonej kwoty, w tym w zakresie naliczonych odsetek i ich rodzaju oraz naliczonych opłat, zwłaszcza z uwagi na stanowisko pozwanego, który zakwestionował wysokość roszczenia. W tej sytuacji to powód powinien wykazać zasadność kwoty dochodzonej niniejszym pozwem i przytoczyć oraz udowodnić okoliczności faktyczne uzasadniające jej dochodzenie i wysokość. Tymczasem strona powodowa nie przedstawiła żadnych dowodów, z których wynikałby obowiązek zapłaty przez pozwanego należności w dochodzonej pozwem wysokości na rzecz powoda. Z pewnością zaś sama umowa kredytu i sporządzony przez powoda wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu nie stanowi wystarczającego dowodu na wysokość kwoty dochodzonej pozwem, zwłaszcza w świetle orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 lipca 2011 roku wydanego w sprawie o sygn. akt P 1/10, na mocy którego zostało wykluczone uprzywilejowanie dowodowe, jakie posiadały fundusze sekurytyzacyjne. Z treści tego wyroku wynika, iż wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego nie stanowi dokumentu urzędowego, a jedynie dokument prywatny, a zatem dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie w nim zawarte, a przez to nie może stanowić dowodu uzasadniającego fakt istnienia i wysokości wierzytelności, nie korzysta bowiem z domniemania prawdziwości zawartych tam twierdzeń.

Sąd rozpoznający niniejszą sprawę podziela również w pełni i uznaje za własne stanowisko wyrażone w uzasadnieniu uchwały Sądu Najwyższego z dnia 07 października 2009 roku (sygn. akt III CZP 65/09), gdzie Sąd Najwyższy stwierdził, że samo dokonanie zapisu w księgach funduszu o istnieniu wierzytelności nie wiąże się z domniemaniem prawnym, iż wierzytelność ta istnieje, brak bowiem jakiegokolwiek sposobu kontroli prawidłowości podstaw dokonywanych wpisów, poza ich prawidłowością formalną.

Wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu potwierdza zatem jedynie fakt dokonania cesji, zaś do wykazania istnienia wierzytelności w świetle prawa cywilnego w razie zaprzeczenia przez stronę pozwaną – co w niniejszej sprawie miało miejsce – konieczne jest przedstawienie przez fundusz odpowiednich dowodów na istnienie i wysokość dochodzonego roszczenia, czego w tym procesie strona powodowa skutecznie nie uczyniła.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że pozwany M. P. kwestionował skuteczność wypowiedzenia mu przez bank umowy kredytu wskazując, że nie otrzymał on tego wypowiedzenia mimo wielokrotnego wskazywania nowego adresu do korespondencji, która to okoliczność znajduje odzwierciedlenie w aktach sprawy, w szczególności w przedłożonej

korrespondencji mailowej prowadzonej w związku z ubieganiem się o restrukturyzację, a co w konsekwencji powoduje, że wpłaty dokonywane przez niego po terminie owego wypowiedzenia – co zgodnie z historią rachunku kredytowego miało mieć miejsce w sierpniu 2013 roku – były nieprawidłowo rozliczane na odsetki karne i koszty windykacji, wobec czego wykazywana kwota kapitału kredytu jest także nieprawidłowa.

Nie było wątpliwości, że powód nie wykazał, że wypowiedzenie umowy kredytu, które miało mieć miejsce w sierpniu 2013 roku (jak wynika z historii rachunku obsługującego przedmiotowy kredyt), zostało pozwanemu doręczone, w aktach sprawy brak jest nie tylko samego oświadczenia o wypowiedzeniu, ale również ewentualnego dowodu jego nadania i odbioru. W tej sytuacji uzasadnione jest stanowisko pozwanego, że wpłaty pozwanego dokonywane przez niego w okresie po takim wypowiedzeniu nie były prawidłowo rozliczane (część poszczególnych wpłat zaliczana była bowiem na poczet odsetek karnych i kosztów windykacji), a więc wykazywana przez powoda kwota kapitału kredytu jest nieprawidłowa.

Sąd miał przy tym na względzie, że pozwany przedłożył historię rachunku prowadzonego dla przedmiotowej umowy kredytu, z której wynikało, że po terminie wypowiedzenia umowy (sierpień 2013 roku) do dnia zbycia wierzytelności (kwiecień 2015 roku) pozwany dokonał od lutego 2014 roku do kwietnia 2015 roku ośmiu wpłat w łącznej wysokości 4 350 złotych (wpłata w dniu 03 lutego 2014 roku w kwocie 600 złotych, wpłata w dniu 03 marca 2014 roku w kwocie 600 złotych, wpłata w dniu 01 kwietnia 2014 roku w kwocie 600 złotych, wpłata w dniu 02 maja 2014 roku w kwocie 600 złotych, wpłata w dniu 02 czerwca 2014 roku w kwocie 600 złotych, wpłata w dniu 01 lipca 2014 roku w kwocie 600 złotych, wpłata w dniu 14 sierpnia 2014 roku w kwocie 600 złotych oraz wpłata w dniu 14 kwietnia 2015 roku w kwocie 150 złotych).

Jednocześnie pozwany M. P. nie kwestionował wysokości swojego zadłużenia istniejącego na dzień owego wypowiedzenia (sierpień 2013 roku) i prawidłowości rozliczania jego wpłat do tego okresu.

W tej sytuacji Sąd przyjął, że skoro powód nie wykazał, że doszło do wypowiedzenia w sposób skuteczny umowy kredytu, a także, że w konsekwencji wypowiedzenia przysługiwało mu prawo do naliczania odsetek karnych i kosztów windykacji, na poczet których rozliczano częściowo wpłaty pozwanego po tym okresie, a także mając na uwadze, że wierzytelność pozwanego wobec powoda w kwocie 8 712,86 złotych (k. 108 akt), tj. wierzytelność na dzień wypowiedzenia umowy kredytu, nie była przez pozwanego kwestionowana co do wysokości oraz bezspornie spełnienie przez pozwanego od lutego 2014 roku do kwietnia 2015 roku świadczenia w kwocie 4 350 złotych, w ocenie Sądu zasadne stało się zaliczenie tej kwoty na poczet kapitału pozostałego do spłaty.

Także bezspornie powód nie wykazał, że pozwany został zawiadomiony o cesji wierzytelności, a zatem uiszczone przez niego w okresie od maja 2015 roku do października 2016 roku (a więc po dokonanej cesji) do rąk poprzedniego wierzyciela wpłaty w łącznej kwocie 1 350 złotych (zresztą jak wynika z pisma wierzyciela przekazane nabywcy wierzytelności), po myśli art. 512 k.c. należało również zaliczyć na poczet należności głównej.

W tej sytuacji Sąd uznał, że pozwany M. P. pozostaje w opóźnieniu w spłacie kredytu w kwocie 3 012,86 złotych (niekwestionowana wysokość zadłużenia w okresie poprzedzającym wypowiedzenie umowy, tj. 8 712,86 złotych – 4 350 złotych jako wpłaty dokonane w okresie od wypowiedzenia umowy do cesji wierzytelności – 1 350 złotych jako wpłaty dokonane po cesji wierzytelności), którą zasądził na podstawie art. 69 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe (test jednolity: Dz. U. z 2016 roku, poz. 1988 ze zmianami) w zw. z art. 481 k.c. w punkcie I wyroku wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 13 czerwca 2016 roku do dnia zapłaty. Sąd miał przy tym na uwadze, że pozwany nie wykazał, ażby dokonał spłat swojego zadłużenia w większym zakresie.

Odnosząc się zaś do podniesionego przez pozwanego zarzutu przedawnienia, to wskazać należy, że nie był on zasadny.

Zgodnie z treścią art. 118 k.c. – jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – trzy lata. Stosownie zaś do treści art. 123 k.c. bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo

przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia, przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje oraz przez wszczęcie mediacji. Po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo (art. 124 § 1 k.c.). W niniejszej sprawie pozwany dokonywał szeregu wpłat na poczet istniejącego zadłużenia, przy czym w żadnym przypadku termin pomiędzy wpłatami nie przekroczył 3 lat. Powyższe zaś powoduje, że każdorazowa wpłata pozwanego powodowała – stanowiąc tzw. niewłaściwe uznanie długu, rozpoczęcie na nowo biegu terminu przedawnienia.

W pozostałym zakresie, w tym również odnośnie żądania kwoty 580,78 złotych tytułem odsetek (co do których powód nie wykazał, od jakich kwot zostały naliczone, za jaki okres, w jakiej wysokości), Sąd powództwo jako nieudowodnione oddalił na podstawie art. 69 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe (test jednolity: Dz. U. z 2016 roku, poz. 1988 ze zmianami) w zw. z art. 481 k.c. w zw. z art. 482 k.c. w zw. z art. 6 k.c. stosowanych a contrario.

O kosztach procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielania tych kosztów określoną w art. 100 k.p.c. w zw. z art. 108 k.p.c.

W niniejszej sprawie powód wygrał sprawę w 30,79%, a pozwany w 69,21%.

Koszty poniesione przez powoda wyniosły 2 717 złotych (opłata sądowa od pozwu – 300 złotych, koszty zastępstwa procesowego – 2 400 złotych, opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 złotych). Koszty poniesione przez pozwanego wyniosły 2 417 złotych (koszty zastępstwa procesowego – 2 400 złotych oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 złotych). Powodowi zatem należy się zwrot kosztów procesu w kwocie 836,56 złotych (30,79% z kwoty 2 717 złotych), zaś pozwanemu – w kwocie 1 672,81 złotych (69,21% z kwoty 2 417 złotych). Po skompensowaniu obu powyższych kwot powód powinien zwrócić pozwanemu kwotę 836,25 złotych, którą Sąd zasądził na jego rzecz w punkcie III wyroku.